

[Birkholm]

de ruinhob, rammer med få meters nøjagtighed et ganske bestemt sted i målområdet? Det er vigtigt, fordi raketens formål i dette tilfælde er at tilintetgøre en kommandocentral eller en raketsilo. Atombomben vil æde et krater i jorden på størrelse med en beboelsesejendom, og det vil den gøre så nemt, som en svejsebrænder vil gøre det i nyfalden sne. En hvilken som helst kommandocentral, en hvilken som helst raketsilo, der ligger i kraterets område, vil blive tilintetgjort, uanset hvor meget der er gjort ud af at beskytte den i hærdeede stål- og betonmaterialer. Allerede dette forhold understreger, at de nye missilers formål er førsteslagsangreb til forskel fra gengældelsesangreb.

For det andet opstillingsformen. I Vesteuropa har vi i mange år haft oplagret i tusindvis af atomvåben, de fleste kortdistancevåben, slagmarksvåben, andre med rækkevidde helt til Sovjetunionen. Dertil kommer ubådsmissiler, som fra Vesterhavet vil kunne nå Sovjetunionen, med et par tusinde sprængladninger.

I forhold til disse mindst 8.000 atomsprænghoveder kan man vel undre sig over, at de 108 missiler oveni kan have så stor betydning. Sandheden er, at de 108 Pershing II missiler slet ikke bidrager noget som helst yderligere til afskrækkelsen, til det, vi kalder terrorbalancen, altså til NATOs gengældelsesarsenaler. Nej, de 108 missilers helt enestående betydning ligger udelukkende, ene og alene, i deres evne til at levere et førsteslag, og et førsteslag er hensigten, det gøres tydeligt for enhver militærkyndig allerede ud fra den måde, missilerne opstilles på. De skal rulle frem og tilbage gennem Vesttyskland på store tunge rullende vogntog med 36 enheder i hver, helt ubeskyttede, kun godt 100 km fra Øst-Vest-grænsen og umiddelbart iagttagelige for Warszawapagtens styrker. I tilfælde af krig i Europa vil disse raketter blive tilintetgjort i løbet af de allerførste minutter som det første og allervigtigste mål for sovjetiske angreb, og det ved de militære ledere i Pentagon og NATO-hovedkvarterer udmærket godt. Derfor kan Pershing II missilerne kun anvendes til affyring i fredstid. Jeg gentager: Pershing II missilerne er kun anvendelige i fredstid. Disse missiler er overhovedet ikke tænkt, overhovedet ikke produceret til anvendelse *efter* et eventuelt angreb på NATO-området, for da vil de ikke stå der længere.

Pershing II raketterne kan ene og alene anvendes til selv at angribe og give trusler om angreb. De er uanvendelige til forsvar af Vesteuropa. Statsministeren bekræfter, hvad jeg lige sagde.

For det tredje antallet. Hvor mange Pershing II missiler der i det lange løb planlægges stationeret i Vesteuropa, ved jeg ikke. Som nævnt i min bemærkning til hr. Arne Christiansen er der i hvert fald allerede 272 ekstra på vej, men rent talmæssigt er de 108 missiler faktisk tilstrækkelige til at kunne tilintetgøre den stærkt centraliserede sovjetiske ledelse, med ét eneste slag at hugge hovedet af den, som amerikanerne siger. Den amerikanske regerings officielle militærstrateg, Colin Gray, har udtrykt det således i Washington Post i maj 1982:

»Lad os antage, at det drejer sig om 100 mål. Hvis vi er i stand til at ramme samtlige disse 100 mål, vil vi kunne udslutte hvert eneste medlem af politbureauet, hvert eneste medlem af centralkomiteen, vi vil kunne slå alle betydningsfulde bureaukrater ihjel, vi ville kort sagt skære hovedet af den sovjetiske hane.« 100 mål, 108 raketter; jeg gør opmærksom på, at det er officiel amerikansk regeringssnak, jeg her citerer.

For det fjerde rækkevidden. Det hævdes almindeligvis, at krydsermissilerne og Pershing II missilerne er besluttet som NATOs svar på truslen fra de sovjetiske SS-20re. Det dementeres nu allerede af den kendsgerning, at udviklingen af Pershing II blev besluttet, flere år før nogen nogen sinde havde hørt noget som helst om SS-20re, men lad det nu ligge. Det vigtigste i denne sammenhæng er, at Pershing II missilerne slet ikke vil være i stand til at nå SS-20rnes affyringsramper ved Uralbjergene; det er deres rækkevidde ikke lang nok til. Det er altså en kendsgerning, at de er designeret for andre mål, bl.a. mål i Moskva og mål før Moskva, nemlig kommando- og kontrolcentre, transportcentre, divisioner, opmarchområder og måske Kreml. Det smagfulde ord, som anvendes i Pentagon, er decapitation, »afhovedning«. Man truer simpelt hen med at berøve menneskene i Sovjetunionen evnen til og muligheden for at overgive sig, de har ingen steder at løbe hen, de har ingen beslutningsstruktur, de har intet hoved, de har intet som helst, de kan ikke overgive sig. Det svarer meget til den måde, hvorpå krigsforbryderne i Tysk-